

Ὁ ἐκ τῶν μεσογείων καταγόμενος κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν κάτοικον τῆς παραλίας ἔνθ' ἄν. : Ἀοῦτος ἀδακὰ ἀνεφορίτες ἔν' (αὐτὸς ἐδῶ εἶναι κτλ.) Τραπ. Ἐρθαν ἀνεφορίτ' Κοτύωρ. Ἀντίθ. *κατήφορίτης.

άνηφοροκατήφορος ὁ, Κύθηρ. — Λεξ. Κομ. Λεξ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. ἀφ'φουροκατήφουρους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνηφοροκατήφορο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνήφορος καὶ κατήφορος.

Τόπος ἀνώμαλος μετ' ἀνωφερειῶν καὶ κατωφερειῶν.

***άνηφοροκέφαλος** ὁ, ἀνεφοροκέφαλος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνήφορος καὶ κεφάλι.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνηφόρου, ἥτοι τὸ ὑψηλότερον σημεῖον αὐτοῦ.

***άνηφορόπουλλο** τό, ἀνεφορόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνήφορος.

Μικρὸς ἀνήφορος : Ἐξέγκამε τ' ἀνηφορόπον (ἀνέβημεν τ' ἀνηφοράκι). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφοράκι.

άνήφορος ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνήφουρους βόρ. ἰδιώμ. ἀνήφορε Τσακων. ἀν'φ'ρος Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνέφορος Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) ἀνέφαρος Πόντ. (Κερασ. Νικόπ.) ἀνήφορον τό, Κύπρ. ἀνήφορο σύνηθ. ἀνέφορο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μέσν. οὐσ. ἀνήφορος. Καὶ τὸ οὐδ. ἀνήφορον ὡσαύτως μεσν.

Ὁδὸς ἢ τόπος ἀνωφερῆς ἔνθ' ἄν. : Ἀνεβαίνω - βγαίνω - παίρνω τὸν ἀνήφορο κοιν. Κάνει τὸν ἀνήφορο (διευθύνεται πρὸς τὸν ἀνήφορον) Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.) Ἐντῶκεν 'ς σὸν ἀνέφορον (ἤρχισε ν' ἀνέρχεται τὸν ἀνήφορον) Χαλδ. || Φρ. Πάει πότε τὸν ἀνήφορο, πότε τὸν κατήφορο (πότε καλυτερεύει, πότε χειροτερεύει. Συνών. φρ. πάει πότε τὴν ἀναοῦσα καὶ πότε τὴν καταοῦσα) σύνηθ. Πάει ἢ πῆρε τὸν ἀνήφορο (προοδεύει οἰκονομικῶς) πολλαχ. Τὸ κρέας - τὸ ρύζι - τὸ γρῶμι πῆρε τὸν ἀνήφορο (ὑπερτιμᾶται) πολλαχ. || Παροιμ. Ἐτοῦτος ὁ ἀνήφορος θὰ φέρῃ καὶ κατήφορο (ἢ ἀκμὴ συνεπάγεται καὶ παρακμὴν). Ὁ γέρος κι ἂν στολίζεται, 'ς τὸν ἀνήφορο γνωρίζεται (ἐν ταῖς δυσχερείαις φαίνεται ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου) πολλαχ. Ὁ δρόμος ἔχει ἀνήφορο καὶ κατήφορο (ἢ ζωὴ ἔχει μεταπτώσεις) Ἡπ. Ἀνάθεμα τ' ἀνήφορα καὶ τὰ κατήφορα (ἐπὶ τῶν ἀποτυχόντων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των, αἰτιωμένων δὲ τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης) Χίος. Ἀ δὲ διαβοῦμε ἀνήφορο, κατήφορο δὲ βρίζομε (ἀνάντης καὶ τραχεῖα εἶναι ἢ πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν φέρουσα ὁδός, ἀλλὰ διὰ τῶν κόπων ἀποκτῶνται τὰ ἀγαθὰ) Ἰόνιοι Νῆσ. κ. ἀ. Ξαγκλίστρα κι ἀνεμόβροχο, ἀνήφορο, σκοτάδι (ἐπὶ συρροῆς ἐμποδίων ἢ ἀτυχημάτων) Κεφαλλ. Ὅποιος φτύνει τὸν ἀνήφορο, φτύνει τὸ πρόσωπό του (ὅστις καταφρονεῖ τοὺς ἀνωτέρους του, ἐαυτὸν ἀτιμᾷ) Ἰβενιζέλ. Παροιμ. 220,629 || Ἄσμ.

Τί 'χεις, καμένη μου καρδιά, καὶ βαρξαναστενάξεις;

βαρὺ γουμάρι μὴ βαστᾷς γι' ἀνήφορον νεβάζης;

Νίσυρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 5373 (ἐκδ. JSchmitt) «ἐδῶκαν τὰ σαλπύγγια τοὺς κι ἀρχίσαν ν' ἀνεβαίνουν | τὸ ἀνήφορον Μακρυπλαγίου κ' ἤλθαν 'ς τὸν Φονεμένον». Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφόρα. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνήφουρους καὶ ὡς τοπων. Στερελλ.

άνθάδα ἡ, ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 115 ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 120 ἀθ-θάα Χίος (Καστρ.) ἀθάα Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἀνθηρότης ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Ποῖος ἤλιος λαμπερώτατος σοῦ ὥτισεν τὴν ἀθ-θάα τοαὶ ποιαὶ μηλεὰ γλυκομηλεὰ τῇ ροδοκοκκινάα (σοῦ ὥτισεν = σοῦ ἔδωσεν) Καστρ. — Ποιήμ.

Ὡραῖα γαλαζολούλουδα, | ὅση κι ἂν εἶν' ἡ ἀνθάδα σας ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Ἀνθάδα μοιάζει ἀμυγδαλεῶς 'ς τὰ διάσελα τὸ χιόνι ΠΒλαστός ἔνθ' ἄν.

άνθάκι τό, κοιν. ἀθάκι πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθος.

Μικρὸν ἄνθος, ἀνθύλλιον κοιν. : Τ' ἀνθάκια τοῦ βου-
του - τοῦ κάμπου κοιν. — Ποιήμ.

Ἀπὸ τοῦ κήπου τῇ βραγιά ποῦ ἐγὼ μονάχα ξέρω,
τ' ἀνθάκια τὰ ὀλομύριστα κατάλευκα θὰ φέρω

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 109. Συνών. ἀνθίτσι, ἀνθουλάκι, ἀνθούλλι.

άνθᾶτος ἐπίθ. ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 162 ἀθ-θᾶτος Κύπρ. Χίος ἀθᾶτος Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ ἀνθῶν ἢ ἡνθισμένος ἔνθ' ἄν. : Ἀνθάτα στήθηα ΠΒλαστός ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Θωρεῖς τὰ δάση δασερά, τὰ γασουμὰ ἀθ-θᾶτα Κύπρ.

Σὲ τούτηνα τῇ γειτονιᾷ σιτέσει δεντρι ἀθ-θᾶτο
τοαὶ κάθε νξὸς ὀρέγεται νὰ τραουδῇ ποκάτω

Χίος

***άνθεύομαι**, ἀθ-θεύγομαι Χίος ὁκειεύγκομαι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνθῶ.

Εὐρίσκομαι ἐν ἀνθηρᾷ καταστάσει ἔνθ' ἄν. : Φρ. Αὐτὸς ἀθ-θεῖ καὶ ἀθ-θεύγεται Χίος ὁκει καὶ ὁκειεύγεται Ρόδ. Πβ. ἀνθῶ.

άνθη ἡ, Θεσσ. ἄνθ' Μακεδ. (Βελβ. Καστορ.) ἀθῆ Θράκ. (Τσανδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄνθη.

1) Ἡ ἄνθησις Μακεδ. (Καστορ.) : Σ τὴν ἄνθ' (κατὰ τὴν ἄνθησιν). 2) Τὸ σύνολον τῶν ἀνθέων δένδρου τινὸς Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.) : Πέφτ' ἡ ἄνθ' ἀπανουθεό τ' Βελβ.

3) Τὸ ἐκλεκτότερον μέρος πράγματός τινος Μακεδ. (Βελβ.) Συνών. ἀθέρας Α 4, ἀνθί, ἄνθος. β) Τὸ λεπτότερον ἄλευρον Θράκ. (Τσανδ.) : Πῆρα τὴν ἀθῆ γιὰ νὰ κάμω τὴν πίττα.

άνθησι ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄνθησις.

Τὸ ἄνθισμα, ἡ παραγωγή ἀνθέων : Ἡ ἄνθησι τῆς μυγδαλεῶς. Συνών. ἄνθισμα.

άνθι τό, Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἄνθι Ἀνδρ. Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Μακεδ. (Καστορ.) Παξ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Βούρβουρ. Βυτίν. Δημητσάν. Λάστ.) Τσακων. κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἄνθ' Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θεσσ. (Αἰβάν.) Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἄθι Ἰων. (Ἐρυθρ. Κρήν.) Κρήτ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. ἄθ' Θράκ. (Καλαμ. Σαρεκκλ.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Χαλδ.) Σκόπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀνθίον.

1) Τὸ ἄνθος ἔνθ' ἄν. : Κόφι ἔνα ἄθ' ἀπ' τ' λιμουνα Σκόπ. Ὁ ἀέρας εἶναι τοῦ ἄνθι (ὁ πνέων ἀνεμος ἀπόζει ἀνθέων) Σίφν. Ἐσέρειπεν ἄθᾶ τὸ' ἔφερε με (συνέλεξεν ἄνθη καὶ μοῦ ἔφερε) Ὁφ. || Φρ. Τ' ἀμπέλι - τὸ δέντρο εἶναι 'ς τ' ἄνθι του (εἰς τὸ ἄνθισμά του) Ἀρχαδ. Βυτίν. Εἶναι

